

27 Ιανουαρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

"ΑΛΗΘΕΙΑ" ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΛΤΔ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Εφεσείοντες,

v.

ΚΩΣΤΑ ΚΥΡΡΗ,

Εφεσιβλήτου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7634).

Έφεση — Λόγοι Έφεσης — Γενικοί και αόριστοι — Δ. 35, Θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας — Μη συμμόρφωση με τις πρόνοιές της καθιστά την έφεση άκυρη και ανύπαρκτη — Δεν τίθεται θέμα τροποποίησης των λόγων έφεσης — Παράταση προθεσμίας καταχώρησης έφεσης δεν δόθηκε υπό τις περιστάσεις.

5

Σε αγωγή λιβέλλου οι εφεσείοντες με αίτησή τους στο πρωτόδικο Δικαστήριο είχαν ζητήσει την διαγραφή της Εκθέσεως Αιτητήσεως σαν σκανδαλώδους και ενοχλητικής και σαν τείνουσας να δυσχεράνει ή καθυστερήσει τη δίκαιη δίκη. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αφού άκουσε τους διαδίκους απέρριψε την αίτηση. Εναντίον της απόφασης αυτής του πρωτόδικου Δικαστηρίου καταχωρήθηκε η έφεση, με μόνο λόγο ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε πλανηθεί περί τον νόμον και/ή τα γεγονότα και/ή είχε ερμηνεύσει εσφαλμένα το νόμο και/ή είχε εφαρμόσει αυτόν εσφαλμένα πάνω στα γεγονότα της ενώπιον του υποθέσεως.

10

15

Κατά την ακρόαση ο εφεσιβλήτος υπέβαλε ότι η έφεση ήταν άκυρη διότι αντίκειται προς τις διατάξεις της Δ. 35, Θ. 4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Ο δικηγόρος των εφεσείωντων παραδέχθηκε ότι υπήρχε παράβαση των Θεσμών, αλλά ζήτησε από το Δικαστήριο να εξετάσει το θέμα της τροποποίησης των λόγων έφεσης ή της παράτασης της προθεσμίας για καταχώρηση της νέας έφεσης. Ο εφεσιβλήτος έφερε ένσταση και στα δύο αυτά ενδεχόμενα.

20

Αποφασίσθηκε ότι:

Η παράβαση των διατάξεων της Δ. 35, Θ. 4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας καθιστούσε την έφεση άκυρη και ανύπαρκτη. Κατά συνέπεια δεν ετίθετο θέμα τροποποίησης των λόγων έφεσης, διότι δεν μπορεί να τροποποιηθεί ανύπαρκτο ένδικο μέσο. Αναφορικά με το θέμα παράτασης της προθεσμίας για καταχώρηση νέας έφεσης, υπό τις περιστάσεις το Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα

25

30

διότι από τη μια υπήρχε ένσταση από την άλλη πλευρά και από την άλλη ο χρόνος που είχε παρόλθει ήταν τέτοιος ώστε να μη δικαιολογείται η παράταση.

*Η έφεση απορρίφθηκε
σαν ανίκαρκτη με έξοδα.*

5 Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Τύμβιος V. Λιβέρα (1991) 1 Α.Α.Δ. 615·

Kyriakides v. Kyriakides (1969) 1 C.L.R. 373·

Courtis (No. 1) v. Iasonides (1972) 1 C.L.R. 56·

Lysandrou V. Schiza (1979) 1 C.L.R. 267·

10 *Spiropoulos v. Transavia (1979) 1 C.L.R. 421·*

Evagorou v. Christodoulou (1982) 1 C.L.R. 771·

Hji Chambis v. Attorney-General (1986) 1 C.L.R. 386·

N. P. Lanitis v. Panayides (1986) 1 C.L.R. 490.

Έφεση.

- 15 Έφεση από τους εναγομένους κατά της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Χατζημωυσταντίνου, Α.Ε.Δ. που δόθηκε στις 7 Μαΐου, 1988 (Αρ. Αγωγής 2577/87) με την οποία η αίτησή τους για διαγραφή της έκθεσης απαιτήσεως ως "σκανδαλώδους και/ή ενοχλητικής
- 20 και/ή ως τείνουσας να δυσχεράνει ή καθυστερήσει τη δίκαιη δίκη" απορρίφθηκε.

Χρ. Πουργουρίδης, για τους εφεσείοντες.

Α. Παπαφιλίππου, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

- 25 ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Γ. Μ. Πικής -

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ο εφεσίβλητος ενήγαγε τους εφεσείοντες για αποζημιώσεις για κατ' ισχυρισμό δυσφήμιση που πε-

ρέχεται σε τρία δημοσιεύματα της εφημερίδας "ΑΛΗΘΕΙΑΣ".

Με αίτηση τους στο Επαρχιακό Δικαστήριο οι εφεσείοντες αξίωσαν τη διαγραφή της έκθεσης απαιτήσεως "ως σκανδαλώδους και/ή ενοχλητικής και/ή ως τείνουσας να δυσχεράνει ή καθυστερήσει τη δίκαιη δίκη ...". Την ενόχληση προκάλεσαν παραλείψεις στη διατύπωση της απαίτησης και ο προσδιορισμός ορισμένων πτυχών της κατά τρόπο αντικανονικό. Οι παραλείψεις οδήγησαν σε ασάφεια στον προσδιορισμό των επιδικών θεμάτων ώστε να καθίσταται δυσχερής ή αδύνατη η απάντηση σ' αυτά. 5 10

Η αξίωση για διαγραφή στηρίχθηκε σε τρεις συγκεκριμένες ατέλειες της έκθεσης απαιτήσεως, τις εξής:

- (α) Μη ενσωμάτωση του δυσφημιστικού δημοσιεύματος ή δηλώσεων στο κείμενο της έκθεσης απαιτήσεως, 15
- (β) Παράλειψη απομόνωσης ή καθορισμού του δυσφημιστικού μέρους των δημοσιευμάτων, και
- (γ) Παράλειψη προσδιορισμού των υπονοουμένων (Innuendoes) που περιέχονται στα δημοσιεύματα. 20

Ο εφεσίβλητος υποστήριξε ότι η απαίτηση διατυπώθηκε σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες και εισηγήθηκαν την απόρριψη της αίτησης.

Μετά από διεξοδική εξέταση των εγερθέντων θεμάτων και εκτενή αναφορά στους δικονομικούς κανόνες που διέπουν τον καθορισμό της απαίτησης για αποζημιώσεις λόγω δυσφήμισης, και την ερμηνεία που τους αποδόθηκε από τη νομολογία, το πρωτόδικο δικαστήριο απόρριψε την αίτηση ως ανεδαφική. Στην απόφαση επισημαίνονται ορισμένες παραλείψεις ή παρεκκλίσεις από τους θεσμούς στη διατύπωση της απαίτησης, οριακής σημασίας, που άφησαν ανεπηρέαστο το κύρος της ώστε να μπορεί να αγνοηθούν με ασφάλεια. 25 30

Εναντίον της απόφασης οι εφεσεύοντες άσκησαν έφεση για τους εξής λόγους, όπως αυτοί εκτίθενται στην ειδοποίηση έφεσης:

5 "Το Πρωτόδικον Δικαστήριον απορρίπτει την αίτησιν των εφεσειόντων διά διαγραφήν της Εκθέσεως Απαιτήσεως εν τη αγωγή περί τον νόμον και/ή τα γεγονότα επλανήθη και/ή εσφαλμένως ηρμήνευσεν τον νόμον και/ή εφήρμοσεν τούτον επί των γεγονότων της ενώπιόν του υποθέσεως."

10 Κατά την ακρόαση ο εφεσίβλητος υπόβαλε ότι η έφεση είναι άκυρη διότι αντίκειται προς τις διατάξεις της Δ. 35 Θ. 4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, οι οποίες θεσμοθετούν τόσο τις προϋποθέσεις για την έγκυρη άσκηση έφεσης, όσο και το πλαίσιο του κειμένου της. Η Δ. 35 Θ. 4
15 προβλέπει ότι η ειδοποίηση έφεσης πρέπει να καθορίζει: (α) τη βάση (grounds) της έφεσης, και (β) τους λόγους της αμφισβήτησης σ' όλη την έκταση τους (fully).

Ο εφεσίβλητος υποστήριξε ότι οι λόγοι που παρατίθενται στην ειδοποίηση έφεσης, που αναγράφονται πιο
20 πάνω, είναι γενικοί και αόριστοι και δε συσχετίζονται με τον ακριβή τρόπο που απαιτείται με το σκεπτικό της απόφασης που προσβάλλεται.

Προς υποστήριξη των θέσεων του ο εφεσίβλητος επικαλέσθηκε την πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στη *Μάικ Τύμβιος και Άλλος ν. Δημήτριου Π. Λιβέρα*, (1991) 1 Α.Α.Δ. 615 στην οποία επαναβεβαιώθηκε ότι παράλειψη του επακριβούς καθορισμού των λόγων της έφεσης καθιστά την ειδοποίηση έφεσης άκυρη.

Ανάλογη θέση ως προς τις συνέπειες μη συμμόρφωσης
30 με τις πρόνοιες της Δ. 35 Θ. 4, αναφορικά με τον καθορισμό των λόγων της έφεσης, υιοθετήθηκε και στις προγενέστερες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην

Kyriakides v. Kyriakides (1969) 1 C.L.R. 373 και *Omiros Courtis and Another (No. 1) v. Panos K. Iasonides* (1972) 1 C.L.R. 56.

Στην *Τύμβιου* κρίθηκε ότι η αοριστία των λόγων της 5
έφεσης και κατ' επέκταση η μη συμμόρφωση με τις πρό-
νοιες της Δ. 35 Θ. 4 καθιστούσε την έφεση άκυρη. Σε σύγ-
κριση με τους λόγους της έφεσης που είχαν εκτεθεί στην
Τύμβιου οι λόγοι που παρατίθενται προς υποστήριξη της
έφεσης στην προκείμενη περίπτωση είναι ακόμα πιο συνο- 10
πτικοί και αόριστοι. Υπό το φως των ανωτέρω, ο δικηγό-
ρος του εφεσιβλήτου εισηγήθηκε ότι η ειδοποίηση έφεσης
είναι άκυρη, οπότε δεν τίθεται θέμα αναθεώρησης της
πρωτόδικης απόφασης.

Ο κ. Πουργουρίδης αναγνώρισε την ατέλεια της έφεσης 15
(την οποία δεν καταχώρησε ο ίδιος) και ότι οι λόγοι που
παρατίθενται προς υποστήριξη της είναι νεφελώδεις, κά-
λεσε όμως το δικαστήριο να εξετάσει το ενδεχόμενο τρο-
ποποίησης της έφεσης ή παράτασης του χρόνου για την
υποβολή έφεσης με όρους που ήθελε θέσει το Εφετείο 20
προς διασφάλιση των συμφερόντων του εφεσιβλήτου.

Τόσο ως θέμα αρχής, όσο και νομολογιακής τάξης, (Ως 25
προς την διάκριση μεταξύ άκυρου και αντικανονικού δι-
κονομικού μέτρου (βλ. *Lysandrou v. Schiza & Another*
(1979) 1 C.L.R. 267, *Spiropoulos v. Transavia* (1979) 1
C.L.R. 421, *Evagorou v. Chistodoulou and Another* (1982) 1 25
C.L.R. 771, *Hj Chambis v. Attorney-General* (1986) 1
C.L.R. 386 και *N. P. Lanitis v. Panayides* (1986) 1 C.L.R.
490)), η εξουσία για τροποποίηση διαδικαστικού μέτρου
περιορίζεται στις περιπτώσεις όπου το αντικείμενο της 30
τροποποίησης (σ' αυτή την περίπτωση η έφεση) είναι έγκυ-
ρο. Η τροποποίηση σκοπεί στην άρση διαπιστούμενης
αντικανονικότητας ή την αναμόρφωση έγκυρου δικονομι-
κού διαβήματος. Συνεπώς δεν παρέχεται πεδίο για τη διά-
σωση μέσω της τροποποίησης άκυρης έφεσης. Το μόνο εν-
δεχόμενο είναι η παράταση του χρόνου για την υποβολή 35
έφεσης, αίτημα το οποίο έγινε δεκτό, στην απουσία

οποιασδήποτε ένστασης από την άλλη πλευρά, στην *Κυτιάκιδες* (ανωτέρω). Στην υπό εξέταση περίπτωση ο εφεσίβλητος φέρει ένσταση σε οποιαδήποτε παράταση χρόνου. Ούτε έχει τεθεί ενώπιον μας οποιοδήποτε στοιχείο
 5 που να δικαιολογεί την παράταση για τόσο μεγάλο διάστημα του χρόνου για την άσκηση έφεσης. Παράταση του χρόνου υπ' αυτές τις συνθήκες θα συνιστούσε αντινομία προς τον τελεσίδικο χαρακτήρα της πρωτόδικης απόφασης και θα διασάλεψε τη βεβαιότητα με την οποία μπορεί
 10 να προσβλέπει ο διάδικος στη διαπίστωση των δικαιωμάτων του μετά τη δικαστική κρίση.

Συγκεφαλαιώνοντας, ο επακριβής καθορισμός των λόγων της έφεσης, στην προβλεπόμενη από την Δ. 35 Θ. 4
 15 ειδοποίηση, αποτελεί συστατικό στοιχείο αυτής τούτης της έφεσης στην απουσία του οποίου δε στοιχειοθετείται έφεση προς ενεργοποίηση της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Η έφεση που ασκήθηκε στην ενώπιον μας υπόθεση είναι άκυρη, οπότε δεν υφίσταται αντικείμενο προς εξέταση στα πλαίσια της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου.
 20

Όπως και στην *Τύμβιου* (ανωτέρω) διαπιστώνεται το ατελέσφορο της έφεσης που ασκήθηκε και διατάσσονται οι εφεσείοντες να καταβάλουν τα έξοδα του εφεσιβλήτου.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.